

רע"פ 6529/20 - גודלאק רנט א- קאר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6529/20

לפני: כבוד השופט י' אלרין

המבחן: גודל אק רנט א- קאר

TRA

המשיבת: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןושל בית המשפט
המחוזי נוצרת ב-ע"פ 20-06-202426 מיום 8.9.2020
שניתנה על ידי השופט א' לינדשטרואס

בשם המבוקש:

מחלוקת

1. לפניה בקשה למתן רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז נצרת (השופט אלינדשטרואס בעפ"ת 20-05-2014, עפ"ת 2426-06-20, עפ"ת 2436-06-20 ועפ"ת 2443-06-20, מיום 21.7.2020, בגדרא נדחו ערורי המבקשת על החלטות בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (השופט ב' קנדלפלט) בתת"ע 2105-05-19, נדחו ערורי המבקשת על החלטות בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (השופט ב' קנדלפלט) בתת"ע 1889-04-19, כולן מיום 29.3.2020.
 2. המבקשת, חברת השכרת רכבים, הורשעה בהיעדרה בארבעה כתבי אישום שונים המיחסים לה עבירות של נהיגה מופרצת לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "התקנות") וסעיף 62 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "פקודה"); עצירת רכב באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה, לפי תקנה 71(1) לתקנות וסעיף 62 לפקודה; וכן העמדת רכב על מדרכה, במקום שלא הוסדר להעמדת רכב וחנייתו, לפי תקנה 72(א)(2) לתקנות וסעיף 62 לפקודה.

בין עבירות אלו, גזר בית משפט השלום על המבוקשת קנסות מוגדים בסכום כולל של 7,000 ש"ח במסגרת ארבעה פסק דין שונים מימים 5.6.2019; 14.8.2016; 15.5.2019; ו-14.8.2016.

1 tiny

3. ביום 29.3.2020, הגישה המבוקשת בקשה לביטול ארבעת פסקי הדין שניתנו בעניינה על ידי בית משפט השלום, בטענה כי לא נמסרו לה זימונים לדיוונים, ואילולא כן הייתה מתיצבת לדיוון.

בית משפט השלום דחה את כל ארבע הבקשות בקובען, ביחס לכל אחד מהתיקם, כי קיימים בהם אישורים לכך שזימונים שהתקיימו נמסרו כדין, וכי לא נגרם לבקשת עיות דין המצדיק את ביטול פסקי הדין. בקשה לעיון חזרבה החלטותotalו, אליהן המבוקשת צירפה את פרטיה הנוגעים שביצעו את העבירות, נדחו אף הן – כולל ביום 30.3.2020.

4. בפסק דין מיום 21.7.2020, דחה בית המשפט המוחזק את ערעוריו המבוקשת על החלטות אלו, בתום דין שבמסגרתו דין בأربعת הערעורים יחד.

במסגרת זאת, נקבע בין היתר כי קיימים בתיק אישורי מסירה מהם עולה כי הזימונים לדיוונים בעניינה של המבוקשת נמסרו כדין לנכיגיה, וכי טענות המבוקשת אינן נסמכות על כל ראייה שהיא. מנגד, המבוקשת לא הציגה נימוק של ממש לכך שלא התקיצה לדין – ועל כן בדיון דחה בית משפט השלום את בקשותיה ל לבטל פסק דין שניתנו בהדרגה.

טענת המבוקשת אשר לפיה נגרם לה עיות דין מאחר שהעבירות לא בוצעו על ידי גורם מטעמה, אלא על ידי לקיחותיה אשר שכרו את רכבה – נדחתה אף היא. נקבע כי סעיף 229(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 מסדרי מצב עניינים זה ומאפשר להמיר את הקנס על שם מי שנаг ברכב בתוך סדר זמינים מוגדר – אולם המבוקשת לא עשתה כן.

5. מכאן הבקשה שלפני.

בבקשתה, טענת המבוקשת כי הזימונים שהתקיימו בעניינה בבית משפט השלום לא נמסרו למען הנכוון, ועל כן חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 אינה חלה במקרה דין. לשיטתה, טענה זו מעוררת סוגיה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור.

לצד זאת, טענת המבוקשת כי נגרם לה עיות דין המצדיק גם הוא מתן רשות ערעור "בגלאול שלישי", שעה שהורשעה בגין עבירות שבוצעו על ידי אחר, ואף הוטל עליה קנס מוגדל.

6. לאחר שעינתי בבקשת הגעתו לכל מסקנה כי דין להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלאול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו של המבוקש, או כאשר קיים חשש כי עיות דין מהותי או אי-צדק קיצוני שנגרם למבקר(רע"פ 867/18 נתאי נ' מדינת ישראל (4.2.2018)).

עניינה של המבוקשת אינה נמונה עם במקרים חריגים אלו.

7. טענות המבוקשת בנוגע לפרשנותה של חזקת המסירה אין מעוררות כל סוגיה עקרונית, אלא מתייחסות עמוד 2

לשאלות שבעודה באשר לאופן מסירת הדימונים לדינום – אשר הוכרעו זה מכבר בהחלטות הערכאות הקודמות.

כידוע, אין זו דרך של ערכאת ערעור להתערב בנסיבות עווצה ומהימנות, קל וחומר ערכאת ערעור ב"גלוּל שלישי", ועל כן לא מצאתי כי יש בטענות המבוקשת בעניין זה כדי להצדיק מתן רשות ערעור.

.8. אף איני סבור כי קיים חשש לעיוות דין בעניינה של המבוקשת.

סעיף 27 בפקודת התעבורה, מורה כי רואים את בעל הרכב כמו שביצע את עבירות התעבורה שנעבירה ברכב, חולת אם הוכיח מי נהג ברכב.

כפי שהדגיש השופט (כתוארו אז) א' ברק בעניין **מודיעים**:

"כאשר לבעל הרכב מספר ניכר של כל-רכב, יש הנחה, כי בעל הרכב יודע מיהו הנהג וצריך לדעת לזהותו: עליו לשמור על זהות הנהג, ואם הוא נמנע מכך, רואים אותו עצמו כאילו נהג ברכב. אחריות זו היא אחוריות פלילת-אישית מוחלטת. היא אישית, שכן הבעלים נמצא אחראי בגין מחדריו באירועה על דבר זהותו של הנהג ובאי-שמירת רישומים בעניין זה. אין זו אחוריות פלילת-שלוחית, שכן הבעלים אחראי גם אם אין לו כל קשר עם הנהג. אכן, הבעלים משתחרר מஅחוריות דזוקא כאשר בידו לזהות את הנהג בפועל, גם אם נהג זה הוא עובד או שלוח. האחריות אינה מבוססת - כפי שהאחריות השילוחית מבוססת - על יחס משפטי, הנראה למשפט כרלוואנטי, בין הבעלים לבין מי שנוהג בפועל"(ע"פ 3027/90 חברת מודיעים בגין ופיתוח נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 364-390 (1991)).

רצינול זה מתחזק ביתר שאת מקום שמדובר בחברה שככל עיסוקה הוא השכורת רכבים וניתן לצפות כי בידיה מערכת מתאימים לניטור קנסות המוטלות על שוכרי הרכב והמרמתם על כתפי הלקוחות.

משנמנעה המבוקשת מלחייב על זהות הנהגים ברכבה בפרק הזמן הקבוע בפקודת התעבורה, ולא התקיצה לדין בעניינה בפני בית המשפט לתעבורה ללא טעם של ממש – איני סבור כי נגרם לה עיוות דין המצדיק מתן רשות ערעור "בגלוּל שלישי".

.9. הבקשה נדחתת אפוא.

ניתנה היום, כ"ז בתשרי התשפ"א (15.10.2020).